

V září roku 2011 vydala plzeňská kapela **Sedm nedostatečných** svou debutovou desku. V patnácti písničkách přináší cestovatelská témata a jemnou akustickou poetiku. Kapela Sedm nedostatečných vznikla před více jak desetiletím u trampského ohně osady Věrná srdce v Milči u Nepomuku. Prošla řadou personálních změn, až se ustálila v sestavě, která pod značkou hudebního vydavatelství Avik natočila v roce 2011 desku **Doteky hrou**. Kytary a zpěv nahráli Jan Eret a Václav Benedikt, které pěvecky doprovází Jitka Weberová a Jana Balejová. Druhá zmíněná je též i houslistkou a flétnistkou kapely. Na nahrávce je zachycen i bývalý baskytarista kapely Ladislav Roub a multiinstrumentalista a producent Jirka Mucha, který natáčel s nástroji exotických názvů i zvuků (např. flétna bansuri, sitár, saz).

Už při prvním pohledu do bookletu je patrné, že si kapela na svou studiovou nahrávku pozvala řadu hostů. Vojtu Kaši s baskytarou, Michala Röhricha s kytarou, violoncellistku Orsolyu Vági, mandolinistu Petra Vrobela, Hitomi Mizutani s hobojem a Sylvu Čekalovou s panovou flétnou. Booklet vaše oko příliš nepřekvapí. Čeká vás standardní plastový obal, několikastránková knížečka s texty a fotografiemi kapely ze studia. Rozmazaná titulka s dlaněmi a hracími figurkami vytváří vhodně sladěný kontext s názvem alba.

Hudební kostru písní tvoří rytmické kytary, kolem kterých se obalují další nástroje tak, jak jsme u klasického folku zvyklí. Jestli lze něco vyzvednout, tak je to snaha o překonání trampské jednoduchosti přidáním nezvyklých barev nástrojů a harmonií, které místy nad celkovým průměrem vystoupí a osvěží ucho posluchače. Hudbu jako špetka orientálního koření barví indický strunný nástroj „saz“, či indická bambusová flétna bansuri. Celkem příhodné je to tam, kde v písničkách cestujeme do Asie.

Pokud na desce něco postrádám, tak jsou to charismatičtí zpěváci. Vokály fungují, ale sólový zpěv je u mužů fádní a u dívek zejména ve vyšších polohách mám pocit, že se snaží zpívat na oprátce. Ztráta je to natolik zásadní, že desku sráží do vod průměrnosti.

Dotknout se můžeme fyzicky, ale také činem a slovem. Domnívám se, a je to čistě můj osobní vhled, že tímto opisem (**Doteky hrou**) se kapela snaží vyjádřit smysl nahrávky. Hrou (na hudební nástroje) se dotknout (posluchačovy) duše. Deska je tak sbírkou zhudebněných momentů, příběhů a pocitů povětšinou z pera kapelníka Jana Ereta. Nalezneme tu však i text básníka Václava Hraběte (*Náměsíčná*) nebo lidí kolem kapely (převážně bývalé členky Jaroslavy Šaškové). Nečekejte revoltu, kritiku doby, ale tématicky „hodnou“ desku. Místy se vrací poeticky do středověku (*Zavržená*),

Hora
(), jinde je milostně posmutnělá (*Klid*), nebo pohádkově romantická (*Náměsíčná*).

). V textech kapela pracuje s intimním vhledem a tím se myšlenka při prvním poslechu může stát posluchačsky neuchopitelnou. Již jednou zmíněná nedostatečná schopnost zpěváků vyjadřovat se hlasem to divákovi moc neulehčuje. Zásadní textařskou neobratnost bych vytkl pouze písni Jana Ereta (*Nenechej jít dál*).

. Většina ostatních textů sice příliš výraznou básnickou invencí neoplývá, ale ani neuráží skrze přílišné užívání klišé. Co mne praštilo do uší jak čpavek do nosu je příliš rozpoznatelná inspirace u jiných a známějších hudebníků. Píseň

Sedm nedostatečných – Doteky hrou

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Pondělí, 26 Březen 2012 22:09

Svítá

má velmi nápadně podobnou melodii a text s

Poštou holubí

od Romana Horkého (Kamelot) a

Zavržená

naopak připomíná

Pět lilí

Luboše Javůrka (Bokomara).

Desku otevírají i uzavírají dvě hudební perly. *Včera déšť* je po všech stránkách hitová skladba.

Má prostý text, chytlavá melodická sóla i svižné tempo. Píseň

Napůl člověk napůl lev

zaujme neotřelou melodií, od začátku souzvukem obou brnkajících kytar, a když přijde závěrečný vokál v sanskrtu, získávám pocit, že se propadám do starověkého Egypta.

Kapela Sedm nedostatečných může být spokojená. Českou folkovou tradici s citem pro detail smíchala s prvky orientu a netečné to rozhodně není. Nevěřím sice, že svým významem pro folkaře deska překročí svůj stín, ale oceňuji řadu hodin práce ve studiu i promyšlenou dramaturgii, které z ní vyzařují. {desky 1027}